

Andoriña · Ramsés Pérez

Andoriña

Olga Novo

*Ai, quen ch'anduriña fora,
anduriña da outra banda,
qu'ó meu amor un suspiro
no biquiño lle levará.*

---

*Da viga do meu sobrado
é señora unha anduriña.
De noite dorme no niño;
espertam'ó abri-lo día.*

---

*Catro aves escollidas
son as que pasan o mar:
o cuco e a anduriña
a rula e o paspallás.*

Neste ano 2025, a RAG dedica o Día das Letras Galegas á poesía de tradición oral, que nace para ser cantada e gozada na plenitude do baile e acompañada polo son percutido. Unha arte pois, integral, na que participa o corpo todo. Entre os milleiros de coplas creadas polo enxeño popular, moitas delas non só teñen a natureza como escenario, senón que a fan partícipe da condición dialogal coa contorna, como xa as mociñas namoradas das cantigas de amigo o fixeran coas ondas do mar, cos verdes pinos, coas herbas ou cos cervos. Nas nosas coplas cantan as aves e coas aves se fala. E entre elas, as andoriñas cumpren a función confidente, pero tamén son símbolo da migración transoceánica e polo tanto portadoras dunha inmensa nostalgia, ao tempo que o seu voo filopátrico as trae sempre de volta ao lugar de orixe. Coma o verdadeiro amor. Sabíao ben Rosalía de Castro, que a escolleu como confidente da viúva de vivo: *Anduriña que pasache/ Con él as ondas dó mar,/ Anduriña, voa, voa,/ Ven e dime en ond'está.* Que regresen sempre as andoriñas canda a lucidez do poético, atravesando mares, a construír os seus niños por baixo dos nosos sobrados, coa mestura de cuspe e barro que fai da súa, unha lección vital de arquitectura.